

Arne Ungermann: Illustration fra »Dekameron«

Lidt om
ARNE UNGERMANN SOM
ILLUSTRATOR

Tegneren Arne Ungermann har snart en omfattende produktion af illustrerede bøger bag sig, og Knud Pontoppidan skriver i det følgende om hvordan han griber nogle af sine illustrationsopgaver an.

PAA Udstillingen af Arne Ungermanns Illustrationer og Bogomslag, der i Sommer var at se i Kunstindustrimuseet, var der et Par Tegninger, som særligt fangede min Opmærksomhed. Det var de to Illustrationer til H. C. Andersen. Jeg har ikke før set en moderne Tegner illustrere Eventyrene paa en Maade, jeg kunde forlige mig med. Her var det gjort. Det er virkelig H. C. Andersens Klodshans, der gør sin Entre i Kongens Sal paa sin Gedebuk - taabelig og fiffig, uovervindelig i sin overdaadigt enfoldige Sejrssikkerhed. Og Billedet af de to Englændere i »Hvad Fatter gør . . .« rammer jo Eventyrets underfundige Lystighed lige i Pletten. Selv det, at Ungermann lader Scenen, hvor Bondemanden kommer hjem og faar Kys og ikke Knubs, efter at han har byttet sin Hest bort for en Pose raadne Æbler, spejle sig i de to Englændere, der staar i Døren og er Vidne til Modtagelsen, er fint fundet paa. Den Blanding af Forbløffelse over det Usandsynlige og fornøjet Konstatering af Kendsgerningen, man læser i deres Miner, er straalende morsom. De har tabt Væddemaalet, men det var Pengene værd, det er tydeligt nok. Her viser Arne Ungermann sine afgjorte Evner som Illustrator. H. C. Andersen er fordringsfuld. Netop en særpræget og fantasirig Kunstner løber den Fare,

Illustration fra Voltaire's »Candide«

H. C. Andersen-Illustration: »Hvad Fatter gør er altid det rigtige«

naar han illustrerer, at hans Billeder, saa gode de kan være i sig selv, giver Disharmoni, fordi de er for personlige i deres Opfattelse og Manér. Naar gamle troskyldige Vilh. Pedersens Tegninger til Eventyrene stadig staar for os som det helt rigtige, er det sikkert for en væsentlig Del paa Grund af deres store Beskedenhed, de konkurrerer ikke med Digterens egne stærke Billeder, kan aldrig komme til at virke forstyrrende. Ungermann er ikke beskeden og forsigtig, men hans Forsøg paa at tegne til H. C. Andersen tyder paa, at han maa være Mand for at illustrere en moderne Udgave af Eventyrene - i hvert Fald de lystige af dem. Hans rige Lune og friske Humor er i Slægt med den gamle Digters.

Og han er ikke maniereret. Han har ikke meget af det, man kalder *Streg*, det, som mange anser for et særligt Fortrin hos en Tegner, at man i alt, hvad han gør, straks kender hans Haand. Arne Ungermanns Udstilling gav et stærkt Indtryk af hans Evne til at variere Stil og Teknik efter Opgaven. Det saa man blandt andet af de mange fortræffelige Bogomslag, hvor hans dekorative og idemæssige Fantasi udfolder sig med en sjælden sikker Elegance. Der laa en Bog, der hedder »Sæt Kirken paa Plads«. En alvorlig Bog, gaar jeg ud fra, men Ungermann har smykket Omslaget med Billedet af en Mand, *der gør det*, bogstaveligt, med sine to Hænder. Hvor mange vil kunne gøre det saadan, at det ikke kommer til at virke som en anstrengt Vittighed. Det er hans sikre Stilfornemmelse og overlegne Dygtighed, man maa beundre her - ligesom i det store Arbejde, han har præsteret med Illustrationerne til »Dekameron«. Der er nydelige Ting iblandt, men disse

Side fra »Onkel Færdselsignal«

gamle og temmelig kedsommelige Historier har tilsyneladende ikke kunnet virkelig inspirere ham. Det pikante er ikke hans Sag, han er for dansk og for sund og for borgerlig. Han er meget morsommere, naar han tegner en billetterende Sporvognskonduktør og hans Passager, saa man synes, man kender hver af dem - eller et Par nytaarsforlovede Unge paa Kafé, som han har gjort det i en be-daarende Magasin-Forside.

Med sin alsidige Dygtighed og sit rige menneskelige Gemyt er Ungermann utvivlsomt en af vore allerbedste Illustrations-Kunstnere. Netop fordi det menneskelige i hans Kunst ikke forsvinder i »Streg« og Manér. - Har han maaske ikke taget mange af os om Hjertet med sin »Hanne Hansen«? Denne ugentlige Bagatal, der ser ud, som om det er rystet ud af Ærmet, men som ved nærmere Eftersyn viser sig at være en meget tænksomt gennemført idemæssig Komposition.

KNUD PONTOPPIDAN

FORTEGNELSE OVER UNGERMANNS VIGTIGSTE BOGARBEJDER

14 Tegninger. Skribentens Forlag. 1925.	Voltaire: <i>Candide</i> . Nyt nordisk Forlag. 1940.
Sven Clausen: <i>De sidste Vikinger</i> . Woels Forlag. 1926.	<i>Børnebøger:</i>
Viggo F. Møller: <i>Det sidste Døgn</i> . Nyt nordisk Forlag. 1933.	Hans Kirk: <i>Jørgens Hjul. Monde</i> . 1932.
Nis Petersen: <i>66 Bemærkninger</i> . Haase. 1935.	Sven Clausen: <i>Moralske Børnerim</i> . Nyt nordisk Forlag. 1933.
Wessel: <i>Digte. Sammen med Mogens Lorentzen</i> . Reitzel. 1936.	Har. H. Lund: <i>Onkel Færdssignal</i> . Wilh. Hansen. 1933.
Jesper Ewald: <i>Lykken i Sommerhuset</i> . Naver. 1939.	Arne Ungermann: <i>Mit Skib er ladet med -</i> . Wilh. Hansen. 1934.
Boccaccio: <i>Dekameron</i> . Nyt nordisk Forlag. 1939.	H. H. Lund: <i>Toget</i> . Reitzel. 1935.
	H. C. Andersen: <i>Billedbog, sammen med Ib Andersen og Sikker Hansen</i> . Wilh. Hansen. 1939.

Novelle-Illustration